

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **ŠKODA AUTO, a. s.**, IČO: 00177041,
se sídlem tř. Václava Klementa 869, 293 01 Mladá Boleslav,
doručovací číslo: 29360,

zastoupené Mgr. Františkem Korbelem, advokátem
se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**,
se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 28. 8. 2018, čj. 20973/2018-31-4,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Městského soudu v Praze k rukám jejího zástupce Mgr. Františka Korbela, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj (dále též „žalovaný“) uvedeného v záhlaví, kterým podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítla rozklad žalobkyně proti usnesení Ministerstva pro místní rozvoj (dále též „ministerstvo“) ze dne 4. 4. 2018, čj. MMR-37778/2017-83/2714, a toto rozhodnutí potvrdila. Ministerstvo v uvedeném usnesení rozhodlo podle § 131 odst. 4 správního řádu tak, že k projednání a rozhodnutí ve věcech
 - určení právního vztahu k žádosti P. N. (dále jen „domnělý účastník řízení“), týkající se veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby označené jako „**Hala M1 svařovna – rozšíření východ III – ETAPA 2 – infrastruktura**“ (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. 2149/1, 2151/1, 5331/2, 489, 1345/4, 1345/5, 5327/2, 1315/8, 496/2, 1471 a 1472 v katastrálním území Kvasiny, kterou uzavřel dne 16. 6. 2017 Městský úřad Rychnov nad Kněžnou se žalobkyní,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

- odvolání domnělého účastníka řízení proti písemnému úkonu Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru výstavby a životního prostředí, ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 2779/2017, čj. OVŽP-19143/2017-Lk,

se pověřuje Krajský úřad Pardubického kraje.

2. Ministerstvo odůvodnilo vydání usnesení existencí tzv. systémové podjatosti (§ 131 odst. 4 správního řádu) Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), který by byl k projednání a rozhodnutí o výše uvedených věcech jinak věcně a místně příslušný. Správní orgán I. stupně totiž uzavřel dne 9. 2. 2015 se žalobkyní a vládou ČR memorandum o spolupráci (dále jen „memorandum“) pro zajištění souladu záměru žalobkyně s územně plánovací dokumentací a přípravu projektu rozšíření průmyslové zóny Solnice – Kvasiny, resp. další smlouvu o spolupráci Královéhradeckého kraje, některých obcí a ředitelství silnic a dálnic, jejíž příloha 1 uvádí orientační souhrn záměru, včetně předpokládané finanční účasti jednotlivých stran smlouvy. Ministerstvo se ztotožnilo s názorem správního orgánu I. stupně vyjádřeným v písemnosti ze dne 28. 8. 2017, v níž žádal ministerstvo o stanovení dalšího postupu ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu, že s ohledem na toto memorandum a na posledně uvedenou smlouvu o spolupráci, resp. na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, vyvstala otázka podjatosti oprávněných úředních osob zařazených do krajského úřadu, kdy správní orgán I. stupně jakožto zaměstnavatel těchto úředních osob projevuje jasný zájem na tom, aby řízení a posuzování této záležitosti dopadlo určitým způsobem. Tím lze na všechny zaměstnance správního orgánu I. stupně pohlížet jako na podjaté. Proto ministerstvo v souladu s § 131 odst. 4 správního řádu rozhodlo o postoupení věci Krajskému úřadu Pardubického kraje k projednání a rozhodnutí a ministryně pro místní rozvoj tento postup potvrdila napadeným rozhodnutím.
3. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila. V rozsáhlé žalobě, kterou doplnila replikou ze dne 22. 3. 2019, v níž setrvala na svých tvrzeních, namítla, že o postoupení věci bylo rozhodnuto dříve, než bylo jakkoliv rozhodnuto o vyloučení úředních osob správního orgánu I. stupně, dále napadla rozhodnutí ministerstva i z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť ministerstvo ani žalovaný ve svých rozhodnutích nespecifikovali, jaké zájmy správního orgánu I. stupně jsou spojené s tím, že *„záměr žalobkyně je nejen záměrem medializovaným, ale svou povahou též záměrem pro některé své aspekty kontroverzním i záměrem bezpochyby politicky významným“*. Ministerstvo přitom nevysvětlilo, proč by tvrzení o medializaci investičních záměrů žalobkyně mělo být jakkoliv relevantní pro posouzení rizika systémové podjatosti. Rozhodnutí žalovaného navíc zcela nekriticky přejímá prakticky celé odůvodnění usnesení ministerstva, aniž by se vypořádalo s rozkladovými námitkami. Usnesení ministerstva přitom otázku podjatosti autoritativně neřešilo. Napadené rozhodnutí se rovněž nezabývá existencí nadkritické míry systémového rizika podjatosti, či povahou stavby, resp. rizikem systémové podjatosti ve vztahu právě k ní, proto nemohl být skutkový stav zjištěn dostatečně. Ministerstvo tedy vztahuje závěry o systémové podjatosti prakticky k jakémukoliv záměru, který bude jakkoliv souviset se závodem v Kvasínách. Takový výklad považuje žalobkyně za nepřiměřeně extenzivní (zjevný exces) a v rozporu s účelem právní úpravy vztahující se k nepodjatosti úředních osob. Dále se ministerstvo ani žalovaný ve svých rozhodnutích nevypořádali otázkou, jak a zda vůbec stavba souvisí s memorandumem, které je dle ministerstva hlavním důvodem systémové podjatosti správního orgánu I. stupně. Dle přesvědčení žalobkyně není existence memoranda sama o sobě ani ve spojení s ostatními aspekty, na které žalovaný poukazuje ve

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

svém usnesení, důvodem pro systémovou podjatost správního orgánu I. stupně ve vztahu k žalobkyni; k tomu žalobkyně odkázala na rozsudek NSS, sp. zn. 7 As 57/2015.

4. Nejdříve se soud zabýval otázkou projednatelnosti podané žaloby.
5. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.*
6. Podle § 46 odst. 1 písm. d) *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.*
7. Za „*úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem*“ ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s, je třeba považovat úkony správního orgánu, které se přímo nedotýkají hmotných práv dotčených subjektů, nemají bezprostřední vliv na rozhodnutí o věci samé, ale slouží spíše k určitému technickému zajištění průběhu řízení. Úkon, na nějž dopadá daná výlučka, lze zpravidla napadat až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí správního orgánu coby vadu řízení, které vydání tohoto rozhodnutí přecházelo. Daná výlučka ze soudního přezkumu tak sleduje zájem na hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Ze soudního přezkumu naopak nelze s odvoláním na danou výlučku vylučovat úkony správního orgánu pouze na základě toho, že jejich povaha je procesní (tj. nerozhoduje se jimi přímo o věci samé), jestliže se mohou v konečném důsledku dotknout hmotných práv účastníka řízení, který zároveň nemá jinou efektivní možnost obrany proti takovému zásahu do své právní sféry. Typicky jde o rozhodnutí o zastavení správního řízení pro zjevnou právní nepřipustnost podané žádosti, pro nezaplacení správního poplatku, z důvodu existence překážky litispendence či věci rozhodnuté atd. [např. § 66 správního řádu; viz *BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 70 písm. c)*].
8. Soud ve shodě s vyjádřením žalovaného ze dne 13. 2. 2019 dospěl k závěru, že v daném případě napadené rozhodnutí spadá pod rozhodnutí uvedená v § 70 písm. c) s. ř. s, která jsou vyloučena ze soudního přezkoumání, neboť v případě delegace místní příslušnosti se jedná o rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Takové rozhodnutí se v dané fázi řízení nijak nemůže dotknout veřejných subjektivních práv či hmotných práv žalobkyně, ani ji nezakládá žádné nové povinnosti. Pokud je žalobkyně přesvědčena o nesprávnosti postupu správního orgánu I. stupně, případně žalovaného, bude mít možnost namítat tuto skutečnost jako vadu řízení v rámci obrany proti meritornímu rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje o věcech, v nichž byl pověřen rozhodnout. Bude pak pouze na ní, aby tvrdila a prokázala, v čem ji tato vada řízení zkrátila na jejich veřejných subjektivních právech či povinnostech a zda a jak mohlo mít toto usnesení vliv na soulad s právními předpisy či na správnost posléze vydaného meritorního rozhodnutí (§ 89 odst. 2 správního řádu).
9. Tím je vyvráceno i tvrzení žalobkyně, kterým odůvodňovala přípustnost žaloby (část. III. žaloby) i přes vědomí § 70 písm. c) s. ř. s., a sice že jí bylo zcela znemožněno jakkoliv se bránit proti vyloučení všech úředních osob správního orgánu I. stupně.
10. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat i na nedávný rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2019, čj. 4 As 371/2018-29, který potvrdil stejné závěry Krajského soudu v Plzni v rozsudku ze dne 16. 11. 2018, čj. 57 A 90/2018-23, ve vztahu k usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje, který pověřil provedením vyvlastňovacího řízení dle zákona č. 184/2006 Sb. (zákon o vyvlastnění) jiný úřad.
11. Pokud žalobkyně odkazovala na judikaturu NSS (sp. zn. 8 Afs 143/2005), která vyslovila, že rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nepodléhá žádné výluce ze soudního přezkumu, soud opět odkazuje na závěry citovaného rozsudku NSS čj. 4 As 371/2018-29, v němž NSS nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že Krajský soud v Plzni se nedostatečně vypořádal s odlišností posuzované věci a jí odkazovaným usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 7. 2008, čj. 7 Afs 13/2007-54. V právě citovaném usnesení rozšířeného senátu se totiž, stejně jako v žalobkyní odkazovaném rozsudku, jednalo o rozhodnutí o delegaci ke správě daní, což na rozdíl od věci posuzované Krajským soudem v Plzni, jakož i v nyní posuzované věci, „vede ke vzniku povinností daňového subjektu, které při normálním běhu věci nemá, k uplatnění jeho práv nejsou nutné nebo je ztěžují. [...] Daňový subjekt, u kterého došlo ke změně daňového orgánu příslušného ke správě daní, přitom vůbec nemusí mít možnost napadnout rozhodnutí o delegaci v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí, neboť delegovaný správce daně není povinen [...] zahájit samotné daňové řízení, z něž by napadnutelné meritorní rozhodnutí teprve vzešlo.“ (viz bod [7] rozsudku čj. 4 As 371/2018-29).

12. Jestliže žalobkyně v žalobě namítá neodůvodněné prodlužování doby vydání meritorního rozhodnutí, případně značné škody na majetku, nejde o námitku, kterou lze uplatnit v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž v rámci institutu tzv. nečinností žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.
13. Ze všech těchto důvodů soud žalobu podle § 70 písm. c) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.
14. Soud dále uvádí, že současně rozhodoval v obdobných věcech žalobkyně pod sp. zn. 9 A 207/2018, 9 A 203/2018 a 9 A 205/2018, v nichž dospěl ke zcela shodným závěrům.
15. Pro úplnost soud dodává, že si je vědom, že domnělý účastník řízení by v daném řízení mohl být považován za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Avšak s ohledem na skutečnost, že soud dospěl k závěru o vyloučení napadeného rozhodnutí ze soudního přezkumu, a též s ohledem na zásadu procesní ekonomie, nemohl být domnělý účastník řízení dle přesvědčení soudu jakkoliv, natož přímo dotčen na svých právech a povinnostech. Proto soud upustil od postupu stanoveného v § 34 odst. 2 druhé věty s. ř. s. a tuto osobu nevyrozumíval o probíhajícím řízení, neboť ani případné jeho vyjádření o záměru uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení by nemohlo ničeho zvrátit na rozhodnutí o žalobě tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.
16. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s., z něhož vyplývá, že byla-li žaloba odmítnuta, nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků řízení.
17. Podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*. Proto soud výrokem III. rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobkyni.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 30. května 2019

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu